

Міністерство охорони здоров'я України
Державний заклад „Запорізька медична академія післядипломної освіти
Міністерства охорони здоров'я України”

ТЕЗИ ЗА МАТЕРІАЛАМИ

XIV ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
МОЛОДИХ ВЧЕНИХ З МІЖНАРОДНОЮ УЧАСТЮ
„АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КЛІНІЧНОЇ МЕДИЦИНИ”

20 листопада 2020 року

УДК 61 (063)

А 43

Редакційна колегія:

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР – О.С. Никоненко, академік НАМН України, член-кореспондент НАН України, д. мед. н., професор, Лауреат державної премії України в галузі науки і техніки, Заслужений діяч науки і техніки України, ректор Державного закладу «Запорізька медична академія післядипломної освіти Міністерства охорони здоров'я України».

ЗАСТУПНИКИ ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА:

С.Д. Шаповал, д. мед. н., професор, перший проректор Державного закладу «Запорізька медична академія післядипломної освіти Міністерства охорони здоров'я України»

І.М. Фуштей, д. мед. н., професор, проректор з наукової роботи Державного закладу «Запорізька медична академія післядипломної освіти Міністерства охорони здоров'я України»

ВІДПОВІДАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР:

О.О. Токаренко, к. мед. н., голова Ради молодих вчених.

Члени редколегії: Н.О. Скороходова, д. мед. н., професор;
В.Б. Мартинюк, к. мед. н., доцент;
В.П. Медведєв, к. мед. н., доцент;
В.Б. Козлов, к. мед. н., доцент;
О.О. Березін, заступник голови Ради молодих вчених.

Тези за матеріалами: XIV Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених з міжнародною участю «Актуальні питання клінічної медицини» (20 листопада 2020 р., м. Запоріжжя) – Запоріжжя, 2020. – 319 с.

Відповідальність за вірогідність фактів, цитат, прізвищ, імен та інших даних несуть автори. У тезах збережено авторське подання матеріалів.

В збірнику тезів представлені роботи молодих вчених, науковців та лікарів з наступних установ вищої освіти:

1. Paracelsus Medical University Salzburg, Austria
2. ВДНЗ України "Буковинський державний медичний університет", м. Чернівці
3. ДВНЗ "Івано-Франківський національний медичний університет", м. Івано-Франківськ
4. ДВНЗ «Тернопільський національний медичний університет імені І. Я Горбачевського МОЗ України», м. Тернопіль
5. ДВНЗ «Ужгородський національний університет», м. Ужгород
6. ДЗ «Запорізька медична академія післядипломної освіти МОЗ України», м. Запоріжжя
7. ДЗ «Луганський державний медичний університет», м. Рубіжне
8. ДЗ «Південноукраїнський національний медичний університет ім. К.Д. Ушинського», м. Одеса
9. Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара, м. Дніпро
10. Донецький національний медичний університет, м. Лиман
11. Запорізький державний медичний університет, м. Запоріжжя
12. Львівський національний медичний університет ім. Данила Галицького, м. Львів
13. Національний медичний університет імені О.О. Богомольця, м. Київ
14. Національний фармацевтичний університет, м. Харків
15. Одеський національний медичний університет, м. Одеса
16. ПЗВО «Міжнародний класичний університет ім. Пилипа Орлика», м. Миколаїв
17. Сумський державний університет, м. Суми
18. Українська військово-медична академія, м. Київ
19. Українська медична стоматологічна академія, м. Полтава
20. УО "Витебский государственный ордена Дружбы народов медицинский университет", г. Витебск, Республика Беларусь
21. УО «Белорусский государственный медицинский университет», г. Минск, Республика Беларусь
22. УО «Гомельский государственный медицинский университет», г. Гомель, Республика Беларусь
23. УО «Гродненский государственный медицинский университет», г. Гродно, Республика Беларусь
24. Харківська медична академія післядипломної освіти, м. Харків
25. Харківський національний університет радіоелектроніки, м. Харків
26. Харківський національний медичний університет, м. Харків
27. Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна, м. Харків

Науково-дослідних, науково-практичних установ та установ НАН та НАМН України:

1. ГУ "Республиканский научно-практический Центр Радиационной Медицины и Экологии Человека", г. Гомель, Республика Беларусь
2. ДУ «Інститут медичної радіології ім. С.П. Григор'єва НАМН України», м. Харків
3. ДУ «Інститут фармакології та токсикології НАМН України», м. Київ
4. ДУ «Національний інститут фтизіатрії та пульмонології ім. Ф. Г. Яновського НАМН України», м. Київ
5. Інститут проблем кріобіології і кріомедицини НАН України, м. Харків
6. НДІ генетичних та імунологічних основ розвитку патології та фармакогенетики Української медичної стоматологічної академії, м. Полтава
7. НДІ експериментальної та клінічної медицини медицини Харківського національного медичного університету, м. Харків
8. Навчально-науковий медичний центр «Університетська клініка» Запорізького державного медичного університету, м. Запоріжжя
9. Центр патології та цитології, LSI Mediience Corporation, м. Токіо, Японія

Установ охорони здоров'я:

1. ГУ «Минский городской центр гигиены и эпидемиологии», г. Минск, Республика Беларусь
2. КНП «Запорізький регіональний фтизіопульмонологічний клінічний лікувально-діагностичний центр» Запорізької обласної ради, м. Запоріжжя
3. Стоматологічна клініка Шелеста, м. Харків
4. УЗ «4-я Городская клиническая больница», г. Минск, Республика Беларусь

- детектування за довжини хвилі 220 нм;
- об'єм інжекції - 50 мкл.

Результати. Розроблено методику кількісного визначення ізосорбиду динітрату в матричних гранулах.

Методика кількісного визначення ізосорбиду динітрату в матричних гранулах валідована і придатна для аналізу.

Методика аналізу характеризується достатньою збіжністю і правильністю в усьому діапазоні концентрацій 80-120%.

Величина відносного довірчого інтервалу не перевищує максимально допустиму невизначеність аналітичної методики. Внутрішньолабораторна точність методики підтверджується.

Методика аналізу лінійна у всьому діапазоні концентрацій 80-120%.

Величини МВ і МКВ набагато менше нижньої межі діапазону концентрацій і тому не можуть впливати на точність аналізу.

Висновки. В ході проведення валідації методики визначені типові валідаційні характеристики – *специфічність, збіжність та правильність, внутрішньолабораторна точність, лінійність методу, межа виявлення (МВ) та межа кількісного визначення (МКВ)*. Значення усіх валідаційних параметрів не перевищують закладених критеріїв прийнятності.

ВИЩА МЕДИЧНА ОСВІТА УКРАЇНИ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ

К.С. Орду

ДЗ «Південноукраїнський національний медичний університет ім. К.Д.Ушинського»

Кафедра педагогіки

Науковий керівник – д.пед.н, професор Т.Ю.Осипова

Згідно з Постановою Кабінету міністрів України «Про запобігання поширенню на території України коронавірусу COVID-19» № 211 від 11.03.2020 р., Листа МОН України № 1/9-154 від 11.03.2020, Листа МОЗ України № 22-04/7148/2-20 від 12.03.2020 р. медичні заклади вищої освіти України розпочали дистанційне навчання студентів.

Онлайн навчання стало викликом не лише для українських викладачів, педагоги з усього світу говорять, що були абсолютно не готові швидко адаптуватися до віртуальної школи, лише на підготовку одного дистанційного заняття вони витрачають вдвічі більше часу. На думку Г.Віськівської, дистанційна освіта має низку переваг: свобода в часі і в просторі, можливість сумісництва з роботою, економія коштів тощо. З іншого боку є певні недоліки: мотивація і самодисципліна, технічне оснащення, низька якість освіти

(Віськівська Г., 2020,3). Розглянемо детальніше досвід упровадження дистанційної форми навчання у закладах вищої медичної освіти України.

Професор А. Волосовець вважає, що практичні заняття повинні мати можливість використання засобів симуляційного навчання, віртуальних тренажерів, необхідно застосовувати технологію створення віртуального класу. За словами ученого, під час практичних занять з педіатрії, особливо на 6-му курсі, дистанційне навчання доцільно поєднувати з можливостями телемедицини і здійсненням консультацій, консилиумів пацієнтів педіатричного профілю (Волосовець А.О., 2020,11).

Як зазначають учені О.Саник та ін., телемедицина дозволяє вирішувати широке коло питань, таких як консультування лікарів, різні варіанти дистанційного навчання студентів та практикуючих лікарів, наукові заходи, керівні наради. Основними варіантами телемедичних технологій є телемедичні консультації і консилиуми, дистанційна освіта та невідкладна медицина (Саник та співавт.2016, 163).

О. Павленко та ін. стверджують, що для дистанційної освіти можна використовувати такі поширені освітні програми, як безкоштовний сервіс Google Classroom. Ним можуть користуватись усі учасники освітнього процесу на курсах тематичного удосконалення або спеціалізації, які зареєстровані у Google. Викладач кафедри започатковує свою освітню панель або кімнату (клас), про що інформує усіх членів групи курсантів, насичує його необхідними навчальними матеріалами (план лекцій та практичних занять на найближчий період, методичні розробки, презентації, аудіофайли, навчальні фільми до теми, переліки тестових питань для контролю вхідного та вихідного рівня знань), проводить віртуальне заняття за конкретною темою та дає поточні завдання лікарям на наступні заняття (Павленко О.В. та співавт., 2020,14).

Науковці О. Куц, В. Омелянчик, Г. Бессараб вважають, що впровадження масових відкритих онлайн-курсів дозволяє: урізноманітнити методи подання інформації, а саме використання текстових, графічних, ілюстрованих та відеоматеріалів, що дозволяє викладачеві підвищити рівень доступності інформації до сприйняття студентами; спростити процес контролю кінцевого рівня знань за допомогою системи тестового контролю Ратос; 3) здійснити диференціацію та індивідуалізацію навчання, забезпечити вибір індивідуальної траєкторії навчання (Куц О.Г. та співавт.,2017, 86).

Зважаючи на вищезазначене, доходимо висновку, що дистанційна форма організації освітнього процесу може застосовуватися за умов достатнього матеріально-технічного забезпечення науково-педагогічного складу і студентів; активного використання телемедичних систем для вдосконалення практичних навичок.